

Vise ved Mollis

Av Idar Kristiansen

*På den grønne blomsterbakken
under Mollisfossens støvregn
så jeg fargene i regnbuën
bli til.*

*Og jeg så deg komme mot meg
under julibjørkens løvhegn,
og jeg spurte som i feber
hva du vil?*

**DA SÅ DU PÅ MEG MED ØYNE
SOM STORE, SORTE SOLER OG SA:**

*— Du har vandret som i ørske
gjennom dagene og netter,
siden dengang jeg forlot deg
altfor brått.*

*Men jeg var hos deg ved stupet
og jeg fulgte over sletter,
og jeg vet ved hvilke strender
du har grått.*

*Engang, engang var jeg buen
over alle svimle vannfall,
jeg var broen til et Eden
fjernt i øst.*

*Nå er jeg et syn i kvelden,
gjesten i et feber-anfall.
Jeg er kommet for å få
og bringe trøst.*

*Ser du fargene i buen
under Mollisfossens støvregn?
Alle fargene du ser, er i
ditt sinn.*

*Altfor ofte har du vandret
under nordlys, under løvhegn
lik en blindfødt, skjønt din sjel
var aldri blind!*

**SLIK SNAKKET DU, OG JEG VISSTE
AT DU SNAKKET SANT.**

*Ingen avskjed, intet kyss.
Gjennom kveldens dråpedryss
vek du fra meg under kveldens
feberbro.*

*Men der knoppsoleiens gull
lyser over fuktig muld,
står en blå forglemmegei
i kveldens ro.*

**DER STÅR DEN OG VET IKKE
AT BULLDOZERNE
ER PÅ VEI OPPOVER DALEN.**

Foto: Hartvig Sætra